

Heren van de Jungle

Verhaal van de Maand december 2008

Het geschiedde in die dagen dat een olifant en een mens vriendschap sloten. Op de dag dat de eerste zware regenstorm van het jaar losbarstte haastte de heer Olifant zich naar zijn vriend, die in een klein hutje aan de rand van het oerwoud woonde.

"Beste vriend", vroeg de heer Olifant. "Zou het mogelijk zijn dat mijn reiskist bij jou in de hut achterlaat, zodat mijn spullen in deze gigantische stortbui droog blijven?"

De heer Man knikte en stond toe dat zijn vriend, de heer Olifant, de kist in zijn hut neer zette, op voorwaarde dat hij voorzichtigheid betrachtte. De hut was immers nauwelijks groot genoeg voor hem alleen! De olifant bedankt de mens uitbundig, beloofde dat ooit hij zijn vriendelijk zou belonen.

Maar wat gebeurde er? De olifant had nog niet de kist de hut ingeschoven of hij kwam er zelf achteraan. Met een korte, felle beweging van zijn slurf verjoeg hij de mens de regen in en maakte het zichzelf gemakkelijk.

"Sorry vriend", trompetterde hij de mens achterna. "Hierbinnen is jammer genoeg geen plaats voor twee en jouw huid kan veel meer hebben dan de mijne. Ik had geen keus!"

Niet geheel verbazingwekkend voelde de mens een grote verontwaardiging in zich opborrelen. Hij woedend grommen ont-snapte aan zijn keel. Van alle kanten kwamen de oerwouddieren aangerend. Wat was er aan de hand. Op veilige afstand bleven ze toekijken hoe de heren Olifant en Man ruzie maakten. Dit ging er zo luidruchtig aan toe dat zelfs Koning Leeuw brullend aan kwam stormen.

Waar haalden deze twee snotapen het lef vandaan hem in zijn koninklijke rust te storen?

De heer Olifant werd zich direct bewust van zijn ministeriële verantwoordelijkheid (tenslotte was hij reeds jaren oerwoudminister).

"Maar Majesteit", bezwoer hij zijn vorst met een waardigheid die een minister niet misstond, "er is geen enkele sprake van verstoring van de openbare orde. Mijn vriend hier en ik hebben slechts een licht meningsverschil over de eigendomsrechten van deze hut, die zoals uwe majesteit natuurlijk al lang heeft gezien, op dit moment door mij wordt bewoond."

Koning Leeuw brulde luidkeels om zijn macht nogmaals te demonstreren en gebod toen tot het instellen van een parlementair onderzoek, aangezien hij 'rust en vreedzaamheid' hoog in zijn koninklijk vaandel wenste te houden. Vervolgens wende hij zich minzaam tot de mens.

"Het is goed jij dat als mens vriendschap hebt gezocht met mijn onderdanen. Vooral deze vriendschap met de heer Olifant stel ik zeer op prijs; tenslotte is hij een gewaardeerd minister in mijn regering. Houd op me grommen en mopperen. Voor de parlementaire onderzoekscommissie krijg je voldoende gelegenheid je zaak toe te lichten en te bepleiten. Ik ga er helemaal vanuit deze commissie wijze uitspraken doet waarmee je volledig kunt instemmen."

De heer Man boog tevreden het hoofd en bedankte de vorst uitvoerig, overtuigd als hij was dat de parlementaire onderzoekscommissie uiteindelijk hem zijn hut terug

Ondertussen kweet de heer Olifant zich gedreven van zijn taak de commissie samen te stellen en benoemde die parlementariërs, die vanwege hun lidmaatschap van de partij, waar hij ook zelf uit voortkwam, hij als betrouwbaar kon beoordelen. Aldus werden in de parlementaire onderzoekscommissie benoemd: de heer Rinoceros, drs Buffel en Dr Ir Alligator. Mr Dr Vos zou optreden als voorzitter en Mr Luipaard zou hem als commissiesecretaris hierin bijstaan.

De mens reageerde geschokt. Zouden er ook geen vertegenwoordigers van hem de zijnen opgenomen moeten worden in de commissie? Dit bleek echter niet mogelijk werd hem verteld. Niemand uit zijn kamp zou voldoende opgeleid zijn om de complexiteit van de vigerende junglewetten te begrijpen. Bovendien, werd hem verzekerd, stonden al deze leden van de commissie bekend om hun onpartijdigheid en onafhankelijkheid in geschillen. Tenslotte waren zij ook nog uitverkorenen van een Hogere Macht om de belangen van minderbedeelden, dat wil zeggen, wezens zonder klauwen of slag tanden, naar behoren te vertegenwoordigen en te waarborgen. Kortom, hij had niets te vrezen. De commissie zou de onderhavige zaak zorgvuldig behandelen en geheel zonder last of ruggespraak beoordelen.

Aldus kwam de commissie bijeen en riep de eerste getuigen op. De Weledelhooggewaardeerde heer Olifant mocht als eerste getuigen. Volledig zeker van zijn zaak verscheen de heer Olifant voor de commissie, zijn slag tanden poetsend met een verse twijg (een geschenk van zijn vrouw).

"Heren van de Jungle", begon hij. "Er is geen enkele noodzaak om uw kostbare tijd met onderhavige zaak te verspillen. U kent mij. U weet dat ik het altijd als

mijn plicht beschouw de belangen van mijn vrienden te behartigen, zoals dit ook is gebeurt in dit huidige misverstand tussen mij en mijn goede vriend, deze mens. Hij zelf heeft mij uitgenodigd in zijn woning om deze tegen de elementen te beschermen. Waar zou deze woning zijn gebleven als wind en regen vrij spel hadden gehad? Zodra ik zag dat de storm toegang tot de woning dreigde te krijgen, heb ik hoogstpersoonlijk mijn gewicht in de schaal gelegd om erger te voorkomen. Ik handelde volledig met mijn vriend zijn belang in mijn gedachten, toen ik de vrije ruimte van de woning met zijn aanwezigheid vulde. Zou u voor uw vrienden niet hetzelfde hebben gedaan?"

Na deze afdoende verklaring van de Weledelhooggewaardeerde heer Olifant te hebben aangehoord werden nog enige karakter ondersteunende getuigen opgeroepen, zoals onder meer de heren Hye-na en Jakhals, voordat de mens voor de commissie werd geroepen.

Deze begon meteen lucht te geven aan zijn opgekropte gevoelens. De commissie kapte dit meteen af. Zo ging men hier niet met elkaar om!

"Geachte mens", voegde de commissievoorzitter, de heer Vos, hem toe. "U dient zich tot de relevante zaken te beperken, anders verdoet u onze tijd. Ze kwestie is reeds voelde beschreven. We hebben ook reeds uitgebreid aanvullende informatie uit onverdachte hoek ontvangen. Wat u rest is om enkel die details naar voren te brengen, die nieuw zijn. Met andere woorden: is er ooit iemand anders geweest die vóór de heer Olifant de vrije ruimte van uw woning heeft opgevuld?"

De mens schudde korzelig het hoofd.

"Dat niet, maar..."

"Maar dan zijn we er toch..." vulde de heer Vos hem aan en keek naar zijn mede commissieleden. "Het is duidelijk toch!? Dames, Heren?"

Vervolgens trok de commissie zich terug om zich te beraden. Eerst werd op kosten van de weledelhooggewaardeerde heer olifant genoten van een copieuze maaltijd, vervolgens kwamen zij tot een uitspraak.

"Naar de mening van de commissie is dit betreuenswaardige geschil enkel en alleen voortgekomen uit uw enigszins achterhaalde ideeën. Wij hebben in overweging genomen het feit dat de heer Oli-

fant zijn heilige plicht heeft vervuld door uw belangen adequaat te behartigen, zijnde het voorkomen van het wegwaaien van woning. Buitendien is de commissie van oordeel dat het economisch gebruik van vrije ruimte niet meer en niet minder dan noodzakelijk is in het hedendaagse huisvestingsbeleid; en aangezien u niet het niveau bereikt waarop u zelf in staat bent onnutte ruimte tot nut te brengen, is de commissie van mening dat de status-quo een uitstekend compromis en roept daarom de heer Olifant op te blijven wonen in uw woning zoals hij die heeft betrokken, terwijl anderzijds aan uw niet de toestemming wordt onthouden om elders op zoek te gaan naar een locatie waar u een hut kunt bouwen, die beter voldoet aan uw behoeftes. Wij, dat wil zeggen de commissie, zullen daarbij er op toe zien dat u beschermd en behoed zult worden".

Welke keuze had de mens? Bang dat een weigering een ontmoeting zou houden met de tanden en de klauwen van de commissie leden, ging de mens akkoord met de beslissing. Zodra hij echter op een nieuwe plek een woning had gebouwd en ingericht, melde de heer Rinoceros om zich om bezit te nemen van de vrije ruimte. Vervolgens voelde de commissie zich weer genoodzaakt bijeen te komen en opnieuw vrij en onafhankelijk een uitspraak te doen. Deze procedure herhaalde zich tot de heren Buffel, Luipaard, Hyena, Jakhals en alle ande-

ren van adequate woningen waren voorzien. De mens begreep toen dat hij anders moest handelen wilde hij niet door de commissie gedwongen voor de totale jungle gemeenschap huizen te bouwen.

Demonstratief ging hij zitten en sprak de historische woorden: "Ng'enda thi ndagaga motegi", hetgeen letterlijk betekent: "niets dat op de aarde rondloopt kan niet worden gevangen", in andere woorden: "een tijdje kun je mensen voor de gek houden, maar niet voor eeuwig".

Terwijl door de Heren der Jungle bewoonde hutten reeds langzaam in verval raakten, begon de mens opnieuw aan het bouwen van een huis een eindje verderop. Deze keer bouwde hij groter, mooier, steviger.

Al snel kwam de heer Rinoceros aan rennen om zijn gerechtelijke intrede te doen. Echter de heer Olifant bleek al binnen te zijn en verzonken in een diepe slaap. Even later keek de heer Luipaard door het raam naar binnen. De heren Leeuw, Vos en Buffel stormden de deur in. De heren Hyena en Jakhals huilden en lachten beurtelings om de rechten voor hun plekje op te eisen. De heer Alligator zweeg doch sperde zijn mond wagenwijd, aldus ostentatief zijn tanden tonend. Binnen de kortste keren braken er allerlei onenigheden en conflicten in de woning uit. De mens deed niet mee. Hij verliet rustig het huis, sloot de deur achter zich en stak de woning in brand. Toen alle rook was opgetrokken ging hij heen.

"Vrede is zeer kostbaar", sprak hij nog voor hij de jungle verliet, "maar het is het betalen helemaal waard."

*- vrij naar een hedendaagse Afrikaanse parabel
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet*